

Hồi Thứ Mười Ba

THOÁT THÂN TRONG CÁI CHẾT

Tố Mai rất kiêu ngạo, cười vẻ nũng nịu nói tiếp:

– Lời nói đẹp đẽ lắm. Nếu vậy, bốn cô nương cũng phải nói khoác một phen mới được. Nếu người chống đỡ nổi ba thế võ của bốn cô nương mà không bị bại thì Âm Tố Mai này vui lòng làm một nữ tỳ hầu cận Lệnh Sở Sở ngay.

Cố ý chọc tức đối phương, Tiểu Thanh hờ hững cười và đỡ lời ngay.

– Gia chủ nhân đã có Nhiếp Tiểu Thanh mặc áo xanh, Tạ Tiểu Hồng mặc áo đỏ bây giờ người lại ưa mặc áo đen, thì đành phải gọi là Âm Tiểu Hắc. Nhưng hình như cái tên này khó nghe lắm.

Tố Mai đã bị chọc tức thực sự, đôi người tia ra hai luồng ánh sáng chói lọi từ từ tiến lên, Liên Anh thấy thế vội kéo nàng ta lại, vừa cười vừa nói:

– Bát muội, vừa rồi con nhỏ này dám tấn công ngu tử, hãy nhường ngu tử cho nó một bài học để bổ túc đã. Bằng không, hiền muội chỉ ra tay một cái là nó đã toi mạng ngay, thì lúc ấy ngu tử muốn tiết hận cũng không biết lấy gì mà thế vào nữa.

Sở dĩ Liên Anh đòi thay mặt Tố Mai như vậy là có thâm ý riêng, vì khi ở trên đường cái quan Cam Lương, nàng ta đã bị Gia Cát Lang hóa thân của Sở Sở làm cho khốn khổ rồi, và cũng đã đích mắt trông thấy Tiểu Thanh có thần lực kinh người, múa động nổi người đồng nặng hai trăm lẻ bốn cân của Mạnh Phi Hùng. Theo sự nhận xét của nàng, Tố Mai đấu với Tiểu Thanh tất nhiên Tố Mai phải thắng, nhưng nàng ước đoán, ít nhất cũng phải đấu đến hiệp thứ năm mười hay sáu mươi Tố Mai mới có thể thắng nổi.

Nói tóm lại, nàng cho cả Tố Mai với Tiểu Thanh đều nói khoác hết, vì Tiểu Thanh chống đỡ sao nổi hàng trăm hiệp với Tố Mai, mà trong ba hiệp Tố Mai muốn thắng được Tiểu Thanh cũng không sao làm nổi.

Cân nhắc sự lợi hại, Liên Anh chỉ sợ đấu ba hiệp mà Tố Mai thắng không nổi, nên nàng mới định ra tay giết chết Tiểu Thanh, như vậy có phải là xong chuyện không?

Tố Mai rất thông minh, nghe thấy Liên Anh như vậy đã hiểu ý ngay, nên mỉm cười đỡ lời:

– Hách Liên lục tử muốn tiết hận thì tiểu muội nhường cho lục tử đấu trận đầu trước.

Liên Anh từ từ tiến lên, hai mắt nhìn thẳng vào Tiểu Thanh. Thấy thế Tiểu Thanh lạnh lùng hỏi:

– Hách Liên công chúa, nhóm Thế Ngoại Bát Hung của các người xưa nay vẫn tự cao tự đại coi thường nhân vật của võ lâm. Âm cô nương nhận định Tiểu Thanh chống đỡ không nổi ba hiệp, còn công chúa thì nhận xét ra sao?

Liên Anh đâu dám sa vào lối bánh xe cũ của Tố Mai, nên mỉm cười đáp:

– Bỏn công chúa không dám coi thường cô nương, nếu muốn đánh bại cô nương thì ít ra cũng phải trên trăm hiệp mới được.

Tiểu Thanh cười khanh khách đỡ lời:

– Cám ơn Hách Liên công chúa đã coi trọng Tiểu Thanh như vậy, Tiểu Thanh cung kính xin tiếp trăm hiệp của công chúa.

Nói xong, nàng đưa bàn tay trái về phía trước, bàn tay phải ở sau để treo trên ngực, đứng nghiêm như một ngọn núi, trông rất oai nghi.

Liên Anh biết Tiểu Thanh còn kiêu ngạo hơn mình, không bao giờ ra tay tấn công trước, nên nàng ta cũng chẳng cần phải trọng lễ phép giang hồ làm chi, liền cười ha hả và nói tiếp:

– Nhiếp cô nương cẩn thận, bỏn công chúa ra tay tấn công đây.

Nói xong, y thị ra tay tấn công nhanh như gió, vừa tấn công đã xử dụng luôn ba thực liên hoàn, bóng chưởng như hoa bay trên trời, rớt xuống tới tấp vậy.

Tiểu Thanh thấy thế, vội giật mình kinh hãi, đang giở thức “Long Khởi Vân Đẳng” (rồng lượn mây bay) bỗng xoay sang thức “Xuân Thành Phi Thúc” (sợi liễu bay trên thành vào mùa Xuân), nhảy ra hơn hai trượng, cười nũng nịu và nói:

– Hách Liên công chúa thực danh bất hư truyền, công chúa đã xử dụng pho Hoa Khai Hoa Lạc một trăm thực kỳ lạ của Bạch Hoa Tiên Tử lão tiên bối sáng tác và tuyệt truyền đã lâu. Ngày hôm nay Tiểu Thanh mới được sáng mắt ra.

Liên Anh không ngờ pho chưởng pháp đặc ý nhất của mình vừa ra tay Tiểu Thanh đã biết rõ ngay, cũng phải ngạc nhiên cau mày lại đáp:

– Nhiếp cô nương sành sỏi thực, mới để ý nhìn đã nhận ra ngay pho Hoa Khai Hoa Lạc của bỏn công chúa rất coi trọng rồi.

Tiểu Thanh vừa cười vừa đỡ lời:

– Không phải là Tiểu Thanh sành sỏi, mà chủ nhân của Tiểu Thanh đã khéo dạy bảo. Lệnh Hồ Sở Sở cô nương học rộng biết nhiều, Tiểu Thanh ngày đêm theo hầu được dạy bảo luôn luôn, chẳng lẽ pho Hoa Khai Hoa Lạc này lại không nhận ra, được hay sao?

Liên Anh cười khẩy nói tiếp:

– Chỉ nhận biết suông thôi thì có nghĩa lý gì đâu, cô nương phải cẩn thận chống đỡ mới được.

Nói xong nàng lại tấn công luôn một thế của pho Hoa Khai Hoa Lạc nhưng

lần này kinh lực nặng hơn trước nhiều mà nhằm giữa ngực của Tiểu Thanh vỡ tới.

Tiểu Thanh lại xử dụng thân pháp rất khéo léo, lại tránh ra ngoài xa lần nữa rồi đắc trí cười khì và nói tiếp:

– Hách Liên công chúa nghe rồi đừng có kinh ngạc nhé. Tiểu Thanh không những biết được lai lịch pho chưởng pháp của công chúa mà còn được học hỏi pho Cuồng Phong Cửu Thức chuyên môn khắc chế pho Hoa Khai Hoa Lạc của công chúa là khác.

Liên Anh biết pho Cuồng Phong Cửu Thức là của Vô Danh Thần Ni một vị kỳ hiệp của cửa Phật đã quy Tây Phương Cực Lạc rồi, sáng chế ra, nhưng nàng chưa nghe thấy ai nói Vô Danh Thần Ni có môn đồ, cho nên tuy lòng rất kinh ngạc, nhưng nàng vẫn không tin lời nói Tiểu Thanh và dùng giọng mũi “Hừ” và đáp:

– Nhiếp cô nương đã học hỏi được pho Cuồng Phong Cửu Thức trấn cổ động kim như thế, sao không giở ra để bản công chúa được lĩnh hội oai lực của pho tuyệt học của cửa Phật do Vô Danh Thần Ni sáng chế ra?

– Tiểu Thanh đã nói dối, sự thực nàng chỉ học được từ thế thứ nhất cho đến thế thứ năm của pho “Cuồng Phong Cửu Thức” ấy thôi, còn thế cuối cùng là những thế sáu, bảy, tám, chín, thì phải do nội công luyện tới thức thượng thừa mới có thể học hỏi được, vì thế mà Lệnh Hồ Sở Sở chưa truyền thụ nốt bốn thức ấy cho nàng.

Bây giờ thấy Liên Anh khiêu chiến như vậy, khi nào nàng chịu lép vế, vội đáp:

– Nếu Hách Liên Công chúa không tin, thì cứ việc giở Hoa Khai Hoa Lạc chưởng pháp ra tấn công, để Tiểu Thanh cho công chúa nếm thử oai lực của pho Cuồng Phong Cửu Thức cho mà coi?

Liên Anh nghe nói bán tin bán nghi mỉm cười đỡ lời:

– Nhiếp cô nương cứ việc giở Cuồng Phong Cửu Thức ra đỡ thử thế Bảo Tướng Đa Trang này của bản công chúa xem sao?

Nói xong nàng ra tay tấn công luôn.

Thế Bảo Tướng Đa Trang này là một trong bảy thế chủ yếu nhất của pho Hoa Khai Hoa Lạc tấn công bảo thủ biến hóa khôn lường, khiến địch thủ khó mà hóa giải với tránh né nổi, và cũng rất dễ thu tay lại, nên ít khi bị cường địch kiếm chế nổi.

Tiểu Thanh định tâm làm cho địch thủ phải khiếp sợ trước nên nàng chấp hai tay lên trước ngực, chân đứng kiểu nửa chữ Đinh nửa chữ Bát và đứng nghiêm như một khoản núi. Kiểu này là “Trang Nghiêm Diệu Tướng” oai trấn quần ma năm xưa của Vô Danh Thần Ni.

Liên Anh thấy thái độ của đối phương như vậy, cũng phải thắc mắc nên Thế Bảo Tướng Đa Trang của nàng ta bỗng tự dừng chậm dần lại. Bỗng Tiểu Thanh

nhanh như điện chớp biến thành chiêu Thuận Thủy Lôi Châu tấn công vào ngực Liên Anh.

Liên Anh sơ xuất không đề phòng bị trúng chưởng kêu “Hự” một tiếng loạng choạng lui về phía sau bất tỉnh.

Tiểu Thanh đã dồn tám thành công lực vào chưởng đó nên Liên Anh hôn mê liền tại chỗ.

Âm Tố Mai thấy vậy lạnh lùng bước tới nói:

– Hay cho Tiểu Thanh nếu người chống đỡ nổi hai chưởng của ta, ta sẽ tha cho người đi ngay.

Nàng vừa nói dứt chưởng phong xé gió đã cuốn tới trước mặt Tiểu Thanh.

Tiểu Thanh vội vận mười thành công lực chống đỡ

“Bùng” một tiếng, Tiểu Thanh loạng choạng lui về sau hai bước, mép rỉ máu tươi.

Âm Tố Mai vẫn lạnh lùng tiến lên bồi thêm chưởng nữa.

Chưởng phong lần này như bài sơn hải đảo mạnh hơn chưởng trước gấp đôi.

Tiểu Thanh vội vận toàn thân công lực, giơ chưởng chống đỡ.

“Bùng”, Tiểu Thanh ngã ngòai phịch xuống đất, hôn mê bất tỉnh.

Tố Mai thản nhiên bồng Liên Anh đi thẳng không cần xem xét Tiểu Thanh bị thương nặng hay đã chết...

o O o

Núi Thục Ngưu rừng cây rậm rạp, sơn cốc thâm u nổi tiếng là một ngọn núi treo leo hiểm trở và nhiều dã thú độc địa, người trên giang hồ ít ai dám bén mảng tới. Hôm ấy trời trong sáng, tiếng chim ríu rít trên ngàn cây nội cỏ, vẻ vắng lặng và thâm u của núi Thục Ngưu bị vang động bởi tiếng cười ròn rã của hai thiếu nữ.

Hai thiếu nữ đó là thầy trò Lệnh Hồ Sở Sở và Tiểu Hồng. Lệnh Hồ Sở Sở muốn tìm Thôi Ngọc báo tin cái chết của Vệ Linh Chi, nghe nói Thôi Ngọc đến núi Thục Ngưu tìm linh dược nên nàng cùng Tiểu Hồng tới kiếm.

Vừa đặt chân vào sơn cốc nàng đã nghe thấy tiếng hổ gầm, tiếng “cộp, cộp” quái dị vang động cả sơn cốc

Cả hai thầy trò nhìn xuống sơn cốc thất tình cảnh thật đáng sợ.

Một con hổ đen to lớn đứng trên tảng đá cao, một con trăn nằm dưới sơn cốc ngẩng cổ phì phì và một con quái vật trông giống như con mối có sáu chân to như con bò mộng từ trong hang đang từ từ xuất hiện.

o O o